

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **R. H.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018 č. j. OAM-1054/ZA-ZA11-K02-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně vypořádal s jeho tvrzeními, zejména ohledně rodinného života na území České republiky. Za nepřiměřené narušení práva na zákonný proces považoval to, že žalovaný vycházel z vlastní zprávy o situaci na Ukrajině, opíral se tedy o vlastní subjektivní vnímání, aniž by předložil nezávislé důkazy podporující jeho tvrzení. Napadené rozhodnutí je podle žalobce koncipováno spíš jako výsledek inkvizičního procesu, žalovaný se zabýval především odůvodněním předem koncipovaného názoru o neopodstatněnosti žádosti žalobce, ačkoli

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

mělo jít o nalézací řízení, ve kterém měla být posuzována věrohodnost azylové žádosti. Žalobce souhlasil s tím, že v jeho případě nebyly dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, jeho žádost směřovala k udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 14 nebo 14a zákona o azylu. Uvedl, že do vlasti se vrátit nemůže z důvodu probíhajícího válečného konfliktu a s tím souvisejícími obtížemi obyvatel Ukrajiny a také z důvodu rodinných vazeb na území České republiky, kde žije se svou družkou a synem.

3. Podle jeho názoru nelze konstatovat, že ostatní oblasti Ukrajiny, kde boje na rozdíl od Doněcké a Luhanské oblasti neprobíhají, nejsou konfliktem zasaženy. Vedlejší důsledky podle něj zasahují celé území Ukrajiny, její ekonomiku a sociální kohezi společnosti. Zmínil, že je třeba vzít v potaz problematiku vnitřně přesídlených osob, které znamenají nemalé zatížení ukrajinské státní správy, která není schopná se s nastalou situací adekvátně vypořádat, což vede ke zvyšování napětí mezi původním a přesídleným obyvatelstvem. Žalovanému vytýkal překvapivou jednoznačnost závěru, že může se svou družkou a synem přesídlit zpátky na Ukrajinu, kde jeho matka vlastní dům, ve kterém by mohl žalobce s rodinou přebývat. Měl za to, že žalovaný se měl zabývat možností reálného přesídlení žalobce i s ohledem na nejlepší zájem jeho rodiny, především nezletilého syna. Žalovaný podle něj nezohlednil reálnou možnost žalobce obstarat živobytí pro sebe a rodinu v zemi původu, kde panuje složitá ekonomická situace. Poukázal na zkrácenost údajů o hospodářském růstu a míře nezaměstnanosti na Ukrajině.
4. Dále namítal, že žalovaný opomenul, že se žalobce snažil svou situaci řešit prostřednictvím institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), avšak jeho snažení vyústilo v zahájení řízení o správním vyhoštění. Za nepravdivé označil tvrzení žalovaného, že mu bylo opakovaně od roku 2014 udělováno správní vyhoštění, v inkriminované době s ním byla vedena dvě řízení o správním vyhoštění, první bylo pravomocně zastaveno (rozhodnutí ze dne 8. 4. 2016 č. j. KRPA-300664/ČJ-2013-000022), druhé doposud nebylo pravomocně ukončeno (posledním rozhodnutím ve věci byl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018 č. j. 9 Azs 455/2017-32). Nesouhlasil s tím, že by se i přes potenciální nutnost vycestování mohl na území České republiky navrátit podáním žádosti o pobytové oprávnění podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, a to v časovém horizontu kratším jednoho roku. Poukázal na to, že zastupitelský úřad České republiky ve Lvově je přetížen a na samotné podání žádosti se čeká i několik měsíců, lhůta pro vydání rozhodnutí pak činí 270 dnů. Byl přesvědčen o tom, že hrozící délka jeho pobytu mimo území České republiky naplňuje definici Nejvyššího správního soudu o zásahu do rodinného života a porušení mezinárodních závazků České republiky. Dlouhodobým odloučením dítěte od rodiče, se kterým tráví téměř veškerý svůj čas a je na něj psychické navázané, by došlo k zásahu do práva dítěte. Dodal, že jeho celodenní péče o syna umožňuje jeho družce výkon výdělečné činnosti. Pokud by tedy byl povinen opustit území České republiky, bylo by nepřiměřeně zasaženo do práva nezletilého nejen v sociální, ale též v hospodářské sféře. Jeho družka by totiž z důvodu péče o nezletilého syna musela opustit zaměstnání či zkrátit úvazek, což by se projevilo na finančním zajištění rodiny. Žalobce tak byl přesvědčen o tom, že v jeho případě jsou naplněny podmínky pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.
5. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a odkázal na obsah správního spisu. Měl za to, že žalobci v průběhu pohovoru umožnil sdělit vše, co žalobce považoval za

podstatné, dal mu možnost se seznámit se shromážděnými podklady ohledně politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině a vyjádřit se k nim, přičemž žalobce žádné námítky nevyslovil. Trval na tom, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. I nadále byl toho názoru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že došlo k naplnění podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Poukázal na to, že též posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle ust. § 13 zákona o azylu, humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, a shledal, že nebyl dán důvod pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Poznamenal, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany s cílem legalizovat svůj pobyt v České republice poté, co v důsledku uděleného výjezdního příkazu musel opustit Českou republiku. O mezinárodní ochranu žalobce nepožádal bezprostředně po svém příjezdu do České republiky a po uplynutí platnosti polského víza na území České republiky pobýval nelegálně. Podle názoru žalovaného je žalobce osobou, která dlouhodobě a opakovaně porušuje právní předpisy. Konstatoval, že postup žalobce nesvědčí o tom, že z vlasti cíleně vycestoval za účelem vyhledání ochrany v zahraničí, k této problematice odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Doplnil, že za důvod pro udělení mezinárodní ochrany nelze považovat legalizaci pobytu, ke které slouží instituty zákona o pobytu cizinců. Podotkl, že rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany není rozhodnutím o návratu do vlasti, nýbrž jde o rozhodnutí, zda žalobci bude udělen zvláštní pobytový status. Byl přesvědčen o tom, že se při posuzování žádosti žalobce, která je již druhou v pořadí, nedopustil žádné nezákonnosti, postupoval v souladu se zákonem o azylu, zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Dále zmínil, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění. Řízení o žádosti žalobce o trvalý pobyt bylo dne 9. 5. 2016 zastaveno (řízení vedené pod sp. zn. OAM-6586/TP-2016), neboť žalobce na území České republiky pobýval od 22. 4. 2016 do 8. 5. 2016 na základě výjezdního příkazu, který opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu nezbytnou k vyřízení neodkladných úkonů a k vycestování z území, naopak neumožňuje cizinci žádat o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 19. 12. 2017 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je ukrajinské národnosti, dorozumí se česky, ukrajinsky a rusky. Je katolického vyznání. Nikdy se politicky neangažoval, není členem žádné politické strany. V České republice žije jeho družka a nezletilý syn, oba ukrajinské státní příslušnosti, v České republice mají udělen trvalý pobyt. Ve vlasti naposledy žil ve Lvovské oblasti v obci P., mají tam dům, ve kterém žije jeho matka. Žalobce naposledy do České republiky přijel autobusem v červenci 2012, měl polské vízum. Poprvé zde byl v roce 2000, pak přijel

v roce 2008 na tři měsíce a poté v roce 2012, od té doby je zde. V České republice žádá o mezinárodní ochranu již podruhé, poprvé žádal v roce 2004. Jeho zdravotní stav je dobrý, žádné léky neužívá. K důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že v roce 2013 šel na policii řešit svůj pobyt v České republice. Jeho družka byla v té době těhotná. Řízení se táhlo, poslední rozhodnutí bylo asi v říjnu 2017, jeho žaloba byla zamítnuta. Dostal výjezdní příkaz, měl opustit Českou republiku. On zde chce ale zůstat, má tu družku a dítě. Na Ukrajině jsou problémy, nejsou tam žádné možnosti, s dítětem tam nepojede. Na policii mu řekli, že se má do vlasti vrátit i s družkou a dítětem, oni ale nepojedou, mají zde trvalý pobyt. On také nevycestuje, válčí se tam.

9. V písemné žádosti ze dne 18. 12. 2017 žalobce poukázal na to, že zde žije se svou družkou a s nezletilým synem. Vzhledem k pobytovému statusu pracuje jeho družka, on pečuje o společnou domácnost a o syna. Do země původu se nemůže vrátit z důvodu svého rodinného a soukromého života na území České republiky. Jeho vycestování by znamenalo porušení mezinárodních závazků České republiky vyplývajících z Úmluvy o právech dítěte. Jeho syn je na něj silně psychicky navázán, neboť o něj celodenně pečuje. V souvislosti s politickou a bezpečnostní situací na Ukrajině zmínil hrozbu mučení, nelidského či ponižujícího zacházení a hrozbu vážného ohrožení života či zdraví z důvodu ozbrojeného konfliktu. Občané v jeho věku jsou odváděni do armády. Stále hrozí skutečné nebezpečí. Poznamenal, že ukrajinská společnost je v silném rozkladu, ani západ země není bezpečný a bojuje se tam o moc. Dochází k omezování práv občanů.
10. Při pohovoru dne 22. 12. 2017 dále prohlásil, že v případě návratu na Ukrajinu má trochu strach z toho, co se tam děje, jaký je tam nepořádek. Nemůže tam jet s družkou a synem, který se zde narodil. Když odjede, nepodaří se mu za rok vyřídit doklady, aby se mohl vrátit. Syna tady samotného nenechá, nemůže být odloučen od dítěte. Kromě rodinných vazeb v České republice mu v návratu v podstatě nic nebrání, nemá tam dluhy, spíš má strach z probíhajícího konfliktu, z odvodu do války. On by nešel válčit, ale hrozilo by mu to, podle lidí berou každého, koho chytí. Pochází ze Lvovské oblasti, kde sice boje neprobíhají, ale do armády odvádějí z této oblasti i nyní. S družkou a synem by na Ukrajinu odjet nemohl, nejsou tam podmínky pro normální život. Syn se zde narodil, má zde více možností, chodí tu do školky. Jeho družka by tam nenašla pořádnou práci. Družka žije v České republice od roku 2004, od roku 2007 má trvalý pobyt, podala si i žádost o občanství, které jí však uděleno nebylo, protože pobírala sociální dávky a zatěžovala tím systém. Syn dostal trvalý pobyt na základě pobytu matky. Svůj pobyt zde si žalobce nezlegalizoval, neboť v roce 2013 šel na policii, řízení se táhlo. V té době nemohl odjet do vlasti a vyřídit si nějaké dlouhodobé vízum, protože tehdy se víza nedávala. Nemohl odjet a nechat tady družku s malým dítětem. Navíc mu teď byl uložen roční zákaz pobytu, nemyslí si, že by si za rok byl schopen vyřídit nové vízum do České republiky. Nechce být tak dlouho bez syna. Možná by mu uložili vyhoštění též v Polsku, pokud by se přes něj vracel. S družkou si teď koupili byt. Družka již chodí do práce, dělá nějaké účetnictví. On chodí na brigády, většinou je doma se synem. Bývá často nemocný, tak nemůže chodit do školky. Má vývojové potíže, špatně mluví. Jeho družka je z Rovenské oblasti, zná její matku, je nemocná, stará se o ni sestra družky. Na Ukrajině žije jeho matka, jeho starší sestra žije v USA. Matka žije ve vlastním rodinném domě, je jí 61 let. V roce 2013 byl vyhoštěn se dobou zákazu pobytu na jeden rok. Řešil to s právníkem, podal žalobu, soud mu dal za pravdu, znovu to řešila policie. Rozhodnutí pak bylo zrušeno. Když ani pak neodjel, šel na konci výjezdního víza na policii, několikrát byl poslán na jiné oddělení. Nakonec mu platnost výjezdního víza vypršela a bylo mu sděleno, že se na území České

republiky nachází nelegálně, a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. To mu bylo uloženo na jeden rok, opět se odvolával, soudil se. Bylo mu uděleno výjezdní vízum. Následně požádal o udělení mezinárodní ochrany.

11. Součástí správního spisu jsou též dokumenty vztahující se ke správním řízením vedeným s žalobcem, např. závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince pro potřeby řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 22. 12. 2016 k č. j. KRPA-176759/ČJ-2016-000022, protokoly o výsledku žalobce a jeho družky ze dne 1. 12. 2016 a ze dne 9. 5. 2016 (sp. zn. KRPA-176759/ČJ-2016-000022), rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2004 č. j. OAM-2392/VL-10-04-2004, že se azyl neuděluje.
12. Žalovaný také shromáždil informace o situaci na Ukrajině, konkrétně zprávu Freedom House z ledna 2018 o Ukrajině, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Ukrajině, výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 „O propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolaných během třetí fáze částečné mobilizace v souladu s výnosem prezidenta Ukrajiny číslo 15 ze dne 14. ledna 2015“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 8. 2017 č. j. 107318/2017-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 11. 5. 2017 č. j. 101374/2017-LPTP „Ukrajina – Normativní náklady na bydlení, životní a existenční minimum v roce 2017, výše starobního důchodu v roce 2017“, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 8. až 15. 11. 2017, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“. Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2018 č. j. OAM-1054/ZA-ZA11-K02-2017 žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu neuděluje.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
15. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
16. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

17. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za *vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
18. Co se týče námitky žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z vlastní zprávy o situaci na Ukrajině, Městský soud v Praze má za to, že žalovaný shromáždil dostatek objektivních a relevantních informací o situaci v zemi žalobcova původu. Informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ nebyla jediným zdrojem informací o Ukrajině, ze kterých žalovaný vycházel. Skutečnost, že informaci vypracoval žalovaný, sama o sobě nevede k její neobjektivitě. Nadto při vypracovávání dané informace byla použita řada pramenů, které žalovaný v informaci cituje. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný v souladu s ust. § 3 správního řádu zjistil skutečný stav věci, opatřil si dostatek informací o Ukrajině, provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést všechny podstatné okolnosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, skutečnosti týkající se jeho pobytu v České republice i jeho života ve vlasti. Žalovaný zjišťoval jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak ty hovořící v jeho neprospěch (ust. § 50 odst. 3 správního řádu). Námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je spíš výsledkem inkvizičního než nalézacího procesu, proto považuje soud za nedůvodnou.
19. Žalobní námitky dále směřovaly do posouzení splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.
20. Městský soud v Praze v první řadě poznamenává, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí

postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

21. Žalovaný se s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, vypořádal na str. 11 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce je dospělou, zcela zdravou, plně právně způsobilou osobou, která je schopná zajistit si prostředky k uspokojení svých základních potřeb prací. Zabýval se též tím, že žalobce na území České republiky žije se svou družkou a nezletilým synem, uzavřel, že tuto skutečnost nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. Dodal, že žalobce může svůj rodinný život realizovat ve svém domě na Ukrajině. Toto posouzení považuje zdejší soud za dostatečné, souhlasí s ním a odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018 č. j. 1 Azs 251/2018-30, ve kterém se uvádí: *„Stěžovatel se domnívá, že mu měl být udělen humanitární azyl, neboť se jedná prakticky o jedinou možnost, jak zůstat s rodinou na území ČR. Nejvyšší správní soud ovšem k této otázce připomíná svou setrvalou judikaturu, podle níž snaha o legalizaci pobytu není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, č. 397/2004 Sb. NSS), a není ani dostatečným důvodem pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu: „Snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky (občanem Vietnamské socialistické republiky, který však o azyl nepožádal) je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ (rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, či obdobně ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69).“* V daném případě dle Městského soudu v Praze nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný tak nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil.
22. Co se týče bezpečnostní situace na Ukrajině, žalovaný se touto otázkou zabýval na str. 12 až 14 napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že ozbrojený konflikt na Ukrajině probíhá pouze v oblasti Doněcké a Luhanské, přičemž žalobce pochází z oblasti Lvovské, kde je bezpečnostní situace zcela stabilní. Žalovaný se věnoval i tomu, zda žalobci hrozí povolání do armády, k čemuž zdůraznil, že žalobce s ohledem na svůj věk odvodům do armády nepodléhá, nadto od uzavření Minských dohod v roce 2016 nebyla vyhlášena žádná další mobilizace, ani se o jejím vyhlášení neuvažuje. Podotkl též, že výkon vojenské služby je jednou ze základních státoobčanských povinností a sám o sobě nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Neshledal, že by žalobci hrozilo nebezpečí vážné újmy podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že ozbrojený konflikt probíhá jen v Doněcké a Luhanské oblasti a ve zbytku země je situace stabilní, a to včetně Lvovské oblasti, odkud žalobce pochází a kde žije ve vlastním domě jeho matka. Nebyl proto shledán ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu.
23. S daným posouzením se Městský soud v Praze ztotožňuje a považuje ho za dostatečné. Zdejší soud dále uvádí, že k bezpečnostní situaci na Ukrajině se v minulosti opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, např. v usnesení ze dne 11. 3. 2020 č. j. 2 Azs 382/2018-67, ve kterém shledal: *„Pokud stěžovatelé dále namítli své ohrožení na zdraví a životě z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, je třeba předně poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, v němž bylo k bezpečnostní situaci*

na Ukrajině konstatováno, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Odkázat lze též na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28. Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasažených oblastí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39).“ Situace ve Lvovské oblasti je tedy stabilní a nelze mít za to, že by tam v případě návratu žalobci hrozilo nebezpečí vážné újmy. Soud dále podotýká, že Česká republika s účinností ode dne 23. 3. 2019 považuje Ukrajinu, s výjimkou oblastí Luhanské, Doněcké a Krymu, za bezpečnou zemi původu (srov. ust. § 2 bod 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců). I z tohoto lze dovodit, že žalobci v zemi původu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu.

24. Co se týče ekonomické situace na Ukrajině, soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že nedobrá ekonomická situace se týká všech občanů dané země a není důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. V této souvislosti zdejší soud poznamenává, že žalobce by mohl v případě návratu do vlasti využít bydlení u matky, která tam žije ve vlastním domě. Žalobce tedy má na Ukrajině rodinné vazby a určité zázemí, které by mohlo usnadnit jeho návrat do země původu, a to i po stránce ekonomické. Jak již bylo uvedeno, žalobce je dospělou, zdravou a praceschopnou osobou, u které nelze předpokládat, že by nebyl schopen obstarat si prostředky na zajištění základních životních potřeb svých a své rodiny.
25. Pokud jde o námitky vztahující se k tomu, že neudělení mezinárodní ochrany je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu] vzhledem k tomu, že žalobce zde pobývá se svou družkou a nezletilým synem, žalovaný se rodinnými poměry žalobce ve vztahu k otázce naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany zabýval, a to na str. 14 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že případné vycestování žalobce nebude v rozporu s mezinárodními závazky. Poukázal na to, že samotné rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nevylučuje pobyt cizince na území České republiky. Žalobce věděl o možnosti legalizovat svůj pobyt zde prostřednictvím institutů daných zákonem o pobytu cizinců. Zdůraznil, že o nezletilého syna žalobce může pečovat jeho družka, žalobce neuvedl, že by její péče byla nedostatečná nebo že by syn byl plně odkázán na jeho péči. Žalobci nic nebrání, aby si znovu legalizoval pobyt v České republice podle zákona o pobytu cizinců. Dočasně může na Ukrajinu vycestovat i se svou rodinou. Dané hodnocení považuje zdejší soud za dostatečné a souhlasí s ním.
26. Městský soud v Praze odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se ve svých rozhodnutích otázkou rodinných vazeb v České republice jako důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu opakovaně zabýval, např. v usnesení ze dne 27. 9. 2016 č. j. 6 Azs 166/2016-28 kasační soud konstatoval: „K § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozhodnutích ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 96, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, ve kterých dospěl k závěru, že mezinárodní závazky (zejm. článek

8 Úmluvy) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27, či usnesení ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 138/2016 – 30). Stěžovatelka však takto vypjatou životní situaci netvrdila v kasační stížnosti ani v předcházejících řízeních před městským soudem a žalovaným. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, soud jednoznačně vyjádřil, že k zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Neudělení mezinárodní ochrany proto neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. Pouze v případech výjimečných lze tak shledat, že i samotné vycestování cizince z území ČR by bylo nepřiměřeným zásahem do rodinných i osobních vazeb vytvořených v mezidobí.“ Napadeným rozhodnutím nebyl žalobci zakázán pobyt na území České republiky. Žalobce musí pro legalizaci svého pobytu v České republice využít některý z institutů daných zákonem o pobytu cizinců, který primárně slouží k úpravě pobytu cizinců na území České republiky. V tomto případě nelze odhlédnout od toho, že družka žalobce i jeho syn jsou ukrajinskými občany, na Ukrajině by tedy po dobu nezbytnou k vyřízení povolení k pobytu na území České republiky mohli pobývat s žalobcem. Nadto na Ukrajině žije matka žalobce ve vlastním rodinném domě, žalobce se svou rodinou by tedy mohli využít tohoto zázemí, které ve vlasti mají. Dále lze připomenout, že v případě vycestování žalobce zde nezůstane jeho nezletilý syn nezaopatřený, družka žalobce je práceschopná a ze správního spisu nevyplývá, že by se nemohla o svého syna postarat a zabezpečit ho. Soud tak neshledal, že by samotné vycestování žalobce do vlasti bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny.

27. Zásah do práv žalobce, jeho družky a syna na rodinný a soukromý život by tak mohlo představovat až správní vyhoštění žalobce, nikoli rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Jak se uvádí v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018 č. j. 4 Azs 137/2018-30: „Posouzení přípustné míry zásahu do práva na soukromý a rodinný život v důsledku dlouhodobého odloučení se mohl stěžovatel ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, domáhat v řízení, v němž byl vyhoštěn.“ V souvislosti s otázkou správního vyhoštění žalobce, na kterou bylo poukázáno v žalobě, soud podotýká, že s žalobcem byla vedena dvě řízení o správním vyhoštění. První řízení bylo dne 8. 4. 2016 zastaveno, a to právě s ohledem na rodinné vazby žalobce na území České republiky. Pokud jde o druhé řízení o správním vyhoštění, Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 11. 2017 č. j. 4 A 102/2017-31 zamítl žalobu proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21. 8. 2017 č. j. CPR-5277-

13/ČJ-2017-930310-V238 (jednalo se již o druhé rozhodnutí vydané v dané věci, to předchozí bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2017 č. j: 1 A 59/2017-35 zrušeno), kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na dobu jednoho roku. Tento rozsudek však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 4. 2018 č. j. 9 Azs 455/2017-32, neboť bylo třeba se vypořádat s přiměřeností zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce a jeho syna. Městský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 27. 2. 2019 č. j. 4 A 102/2017-50 rozhodnutí o správním vyhoštění zrušil zejména pro nevypořádání se s otázkou zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do práv žalobce a syna.

28. Z výše uvedeného je zřejmé, že v řízeních o správním vyhoštění žalobce byla otázka jeho rodinných poměrů posuzována. Rodinná situace žalobce však není důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. K tomu lze též odkázat na rozsudek kasačního soudu ze dne 29. 5. 2019 č. j. 6 Azs 335/2018-35, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dlouhodobě připomíná, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69).*“ Žalobce by tedy měl upravit svůj pobyt v České republice prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců, následně by mohl opět realizovat svůj rodinný život na území České republiky. Městský soud v Praze je vzhledem k výše uvedenému přesvědčen o tom, že v daném případě nebyl dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 30. dubna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.